

V tom dešti jsem ho neviděl moc jasně, ale věděl jsem, že to v žádném případě není táta. Zvláštní. Co se to děje? Musí to být nějaká speciální noční zásilka, kterou ten člověk doručuje. A pak ten muž doběhl ke svému autu a ujel pryč.

Vlezl jsem si zpátky do postele, když jsem uslyšel nějaký zvuk: byla to kombinace štěknutí a zakňučení. Sotva jsem to zaslechl, a kdyby se Mackenzie okamžitě nerozštěkal a ostatní se k němu vzápětí nepřidali, nejspíš bych to ignoroval, ale takhle už to nešlo.

Seběhl jsem po schodech dolů, otevřel hlavní dveře a vyšel ven do deštivé noci. I přes provazy deště jsem uviděl, že k madlu tetina džípu je provazem přivázané štěně. Vypadalo úplně jako miniaturní verze Violet.

„No nazdar...“ řekl jsem. Nevěděl jsem, co mám dělat. Štěňátko bylo malinké a úplně bezmocné. Co tady v tom dešti dělá? A k tomu uprostřed noci. Navíc se pořád zaplévalo do provazu a vyděšeně kňučelo. Uvázla mu v něm jedna packa, takže skákalo jenom po třech a zamotávalo se víc a víc.

„Teto!“ zakřičel jsem přes déšť a rozběhl jsem se ke štěněti. Ale ona mě neslyšela a nevyšla ven.

Ještě nikdy jsem se nesnažil zachytit kroutící se, vodou nasáklé štěně, a ani s tímhle, přestože bylo přivázané k autu a mohlo poskakovat jenom na třech nohách, nebyla snadná práce.

Když jsem se mu snažil pomoci, vycenilo svoje malé zuby a začalo na mě vrčet.

A potom, jako by situace nebyla už tak dost zlá, se na nebi zablesklo a zaduněl hrom a ono zakvičelo a pak na mě začalo hlasitě štěkat, jako bych za tuhle slotu snad mohl jít!

Nechtěl jsem se nechat pokousat, takže jsem se rozhodl odvázat ten provaz raději od kliky auta než od psího krku. Bude to mnohem snazší způsob!

Když se na to dívám zpětně, nejspíš to nebyl ten nejlepší nápad, protože asi o milisekundu později nebe ozářil další blesk a vyplašené štěně se rozběhlo pryč a provaz táhlo za sebou.

„Vrať se!“ zakřičel jsem a podklouzl na rozbahněném dvoře, ale štěně mě neposlouchalo. Rozběhl jsem se za ním. Byl jsem promočený až na kost. Naštěstí jsem nemusel doběhnout ani ke stodole, kde přebývaly Hruška s Meruňkou. Na zemi jsem uviděl konec provazu a ten mě dovedl až ke štěněti, které se schovávalo za popelnicemi.

„Prosím, prosím, prosím, neboj se mě. Jenom ti chci pomoci,“ žadonil jsem zoufale.

Štěně na mě vykuklo zpoza popelnice a potom se ke mně začalo plížít s hlavou skloněnou a ocasem staženým mezi nohama. Cestou se krčilo, jako by se bálo, co bude dál.

„Nic se neděje,“ ujišťoval jsem ho. „Všechno bude zase dobré. Budeš v pořádku. Jsem tady a postarám se o tebe. Tak jsi hodné, pojď ke mně, tak už pojď. To je ono.“ Klekl jsem si a natáhl jsem ruce.

Štěně už bylo téměř u mě, když se mu provaz zašmodrchal pod popelnicí a zarazil ho na místě. Zakňučelo a sedlo si.

Vyskočil jsem, doběhl k popelnicí a provaz uvolnil. Bylo mnohem snazší, než když jsem se ho předtím snažil odvázat od kliky tetina auta.

„Už to mám. Odteď jsi v bezpečí. Nic se neděje,“ opakoval jsem a ujišťoval napůl štěně a napůl sebe.

Když jsem ho konečně zvedl ze země, přitulilo se ke mně. Bylo hrozně mokré a prokřehlé a celé se tráslo. Přes tričko jsem cítil, jak mu zběsile tluče srdce.

„Všechno bude zase dobré,“ ujišťoval jsem ho pořád dokola, odnesl jsem ho do domu a vrazil bokem do dveří, aby se otevřely.